

Sy-li spěwał,
Pilnje dźěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosé ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje dźělaš
Wšědne dny;
Džeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana,
Njeh či khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

Sserbske njedźelske łopjeno.

Wudawa so kóždy kóbotu w Smolerjez knihiczišczerńi w Budyschinje a je tam ja schtwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

3. njedźela adventa.

Mat. 11, 2—10.

Nětk w najczěmnischim czařu zyleho lěta stejimy. Někto žana klónczna pruha nětk k nam pucž namaka. Tolste mróczjele nad nami czařaju. Wócžko pyta sa šwětkom a Božim klóncžkom, ale je njewidži. Tajke řu, kaž nětk wonkach w stwórbje, tež w cžłowskim žiwjenju czařu, hdžež řo šwětko řhubi. Słónzo Božeje hnady je kaž pschifryte. Čžemne mróczjele starosčow, rudženjom na duschi wotpoczjuja a naš tjscha. Skoro njesamóžemy řo wjazy do Božich džiwnych pucžow namakacž. Čžežko je nam we wěrije, w nadži, pschi modlitwje sawostacž. Stolpny duchowneho žiwjenja, kiž hacž dotal njepowalnje a wěšcže řaložene stejachu, pocžinaju řo řhablacž. Wěra řascha. Wřcha radošč hinje. Nadži řpaduje. Sčto mjes nami tute cžežke hodžiny bėdženjom, spytowanjom, dwělowanjom řam se řwojeho žiwjenja řnał njeby? Řunje naš czař je polny dwělow. Žane řnihi w zylej bibliji njeřbu, nad kotrychž řwjatej wěrnosčju tyřazy ř našeho luda dwělowali njebychu. Žane řenicžke wuřnacže w řsjoch artiflach wjazy njeje, na kotrymž zyle cžrjody něłajři nastorł namakale njebychu. Tak je řunje naš czař polny dwělowanjom. Dwělowanje pak je kaž natřkowaza řraščna řhorosčž, kiž dale dže a tež druhich řapschimuje. Sčtož dwěluje, njeje řwojeje wěry wěřty, wjeřety. Wón je kaž řčina, kiž tam a řem řhabla. D wbohi, wobžarowanja hódny je tón cžłowjeť, kiž řwoje dwělowanja pschewinyčž

njesamóže. Sbožowny pak je tón, kiž ř nich prawy wupucž k temu Řnjesej namaka.

S dwělowanjom t wěrije!

1. Bjes řpytowanjom a dwělowanjom ničto njesawostanje.

W řastwje řan řšcženik leži, we řlubokim řastwje řam, hdžež řeka řordan řo k morwemu morju bliži, tam, hdžež řordan po řkalobach nahle řlubje dele řada, tam něhdy wřřoka twjerdžiřna řacharus řtejeřche. Do cžemneho, řlubokeho řastwa tuteho hrodu je řerodasč řana řateho řadžił. Řěřaz po řěřazu řandže, ale řodžina wuřwobodženja řa řana njeřije. Do řlubokich wřřlow podnóřeny řšcženik řan na řwoje wumóženje cžaka. Čžaka řodarmo. řana řomoz řo njeřliži. Řaž řo řda, ani Bóh ani cžłowjeť wo njeho njerodži. Dha pócžnje tež tuta řylna duscha we wěrije řhablacž. Sčto dha je wón tola řawinowal? Wěrnosčž je řěcžal! řerodasčej, temu řłóřtnikej a řandželřtwołamarjeje a tej řerodiař je wón řjeł: To njeje prawje, řo ty řu řasch. Ř nětk wón řa to cžerpi w řastwje. Hdže je ta řylna řuka, kiž řeho wuwjedže. Wón je wojowal řa Božu cžesč a nětk? Řřched křótkim řu tyřazy na řeho řłóř pošłuchali a nětk leži wón tudy. Tón řud nuřnje tuteho wodžerja a wucžerja řreřba, ale wón je w řastwje. Wonkach w Božim řraleřtwje je džela wjele, a wón je nuřowany tu wotpoczowacž. Wón čžyl řěcžecž, řwěbcžicž, dusche k řesufeje wodžicž, a řhaj, wón dyrbi mjełcžecž. Čžma je wokoło njeho. Skoro

chze tež w jeho duschi šo sacźmicz. Dwělowanja wěry Jana nadpadnu. A jenož Jana?

Hdyž tutón muž khabla, kiž tola we wěrje hewať tak twjerdže steji, kaž w swojej semi hluboko sakorjenjenu duhowy shtom, shtyto s nami budže? Nasch czař a lud je poľny dwělowanjow. Se wschěch stron nař wone nadpaduja. S mozu šylnych wichorow husto w naschim czařu dwělowanja pschindu a do krařneho twara šwjateje wěry storkaju. Tak je někotryžkuli do njewěry, liwkořcze a Bohasapřecza sapadnył a je šo po czeřkich bėdženjach, abo tež s lohkej wutrobu wěry šwojich pobožnych wótzow wotrjeł. Skóncznje jich w naschim spytowanjom-poľnym czařu wjele njeje, kiž žyle twjerdže w swojej wěrje steja a s wjeřelom wuřnaja: „Ja wěm, do koho wěrju.“ Hdyž pak bychmy tych šo prascheli, kiž šu do njewěry sapadnyli, tak šu tak daloko pschischli, hač husto to wotmolwjenje s jich rta dostali njebychmy: My šmy wěrili, ale psches dźiwne podedńženja we šwojim žiwjenju wěru šhubili. Hdy by Bóh był, by wón telko hubjenstwa dopuřchěził, tak husto kaž tu w historiji křczenika Jana pod hrubej mozu njewinowatemu a prawemu podležecž dał? Hdy wořtawa Boža lubořcz, hdyž nam wón to najlubšche, shtož mějachmy, wosmie, wscho wasche wjeřele do šrudoby a šylšow pschewobrocza?

Hdyž tebi, mój křcěřcijano, šnadno w tutym nastupjenym žyrkwinskim lěcže dny pschindu, hdyž šo czi kaž semja pod nohomaj šhubjuje a twoja wěra mrěje, a potom wojuj a bėdž šo, a ležel kaž Jan tu šwojich pōřlow, ja mēnju šwoje modlitwy, k Jesuřej a tak kaž macž mješ šwojimi džecžimi to kšore s cžim wjetřchej lubořczu pyta a jař ra, tak budže šawěřczje šo wón ja tebje štaracž, kaž macž cže trořchtowacž a s dwělowanjow šařo k wěrje cže dowjeřcz. Šy ty jeho šhubil, wón tebje puřchězič njebudže, hdyž jeno ty po nim žadařch a jeho pytařch.

Alle skóncznje pola křczenika tola njeje horjo žiwjenja, niž ta šlōřcz, kiž šo jemu štawa, kiž jeho do dwělowanjow wjedže. Ššlyřchcže nasch tekst: „Jako pak Jan w jařtwje Křnyřtuřowe škutki šlyřchěřche“, dha pocza wón dwělowacž. Wón je šebi lēřtotetki dolho wocžakowaneho Meřšijařa žyle hinascheho myřlił. Wón šo do jeho žyľeho řadžerženja namařacž njemōže. Wón je jeho wocžakował w kralowřkej mozy a krařnořczi, jako kņežerja w purpurje, kiž wot dobyčza k dobyčzu křwata, jako krala, kiž šwět pschewinje, ludy podčziřnje, bješbōžnych pobije, s wējēřřtim łopacžom žito a pluny dželi a s wohenjom křcěřczi šwojich šwērnych; a hlaj, nětk tón Meřšiař pschindže do šwojeho luda w niřkořczi, křudy, pokorny, ponižny, wot wjele řazpjeny. Jeho kralowřki pschewod šu hrēřchnizy, žlonizy. Jeho šwėdžy cžerpja, ale pschecžiwizy mōžnje kņežja. To cžini Jana šrudneho a šbudži dwělowanja w jeho wutrobje.

Kať husto hižom je šo nam podobnje šchlo! Tež w nastupanju Božeho kraleřtwa šu Bože pučže husto dźiwne, tež dženřa hiřchcže. Někotry šwērny šwėdř Jesuřowny, kiž by kaž Jan mješ šwojim ludom rad šwėdčil, dyrbi mjelczecž, ale hanjerjo wjedu wulke šłowo. Žyľe cžrjōdy miřionarow šu šwoje žiwjenje na pohanskich kupach woprowali, a kelko bu jich řabitnych, psches křorořcže morjenny, a podarmo bē husto dořcz, s najmjēřřcha po cžłowřřkim řdaczu, jich dželo. Křcěřcžijenjo, kiž šo k Božemu šłowu džerža, maju husto hič po křchiznych pučžach, njewērjazy pak šu w šamym wjeřelu žiw. To šu podedńženja, kiž lohko spytowanje řa naschu wěru pschinjēřu. Wřchudže pak

namařaju te dwělowanja lohko nowu žyřobu, w knihach, kiž cžitamy, w nowinach, kiž šo nam do domu nořcha, psches řnatych a pschecželow, s kotrymiž šmy hromadže žiw.

Tón wulki rořdžel pak nětk je: Cži jeni maju šwoje wjeřele nad tym, hdyž šo jim jich twar wěry řnicži. Woni cžitaju, shtož jich wěru podrywa. Woni nochzedža wēricž. Druřny pak mohli s wjele tyřaz šylšami wopłakowacž, šo wēricž njemōža. Tajki dwělowať je Jan křczenik. Tajka řpyřtowana duscha šo wrōcžo namařa. Wona je wschěj šwojej tyřchnořczu k Jesuřej křwata a wēřte, krařne wotmolwjenje wot njeho dořtanje.

2. Ššłowo teho Kņjeřa pokaže pučž s dwělowanjow k wěrje. Taj pōřłaj Janowaj řtaj k Jesuřej dořchloj. „Šy ty tón, kiž pschincž ma, abo dyrbimy na druřeho cžakacž?“ tak řka jeju praschjenje. Jesuř jimaj wotmolwjenje da w šłowje a pořasuje na šwoje mōžne řkutki. Kołowokoło njeho wjele cžłowřķeje nuřny, kiž wo pomoz woła: Tu jedny šlepy, tón Kņeř wotewri jemu jeho šlepe wōcžko. Tam wobohi němohľuchi. Šephata, wotewř šo, tak pschimoła jemu Jesuř a hižom je wuřlyřchany. Tam kłeczi hrēřchniza k nohomaj Jesuřa, a hlaj, wón tu pokutnu a jejne řdyřchowanje a šlubjenje wuřlyřchi. Tak steji Jesuř psched šwojim ludom jako lēřkať křornyč cželow a řabludžennyč duřchow. Wón je tón Meřiař, na kotrehož je řsrael cžakał. Jeho mōžne krařne řkutki jeho wobřwėdčza kaž něhdy tež dženř hiřchcže.

Bohu džak, šo my tuto šwėdčjenje wo Jesuřu jako Božim Šsynu dženř hiřchcže mamy. Jeho řkutki šwėdčza a řcžza řa njeho.

Něhdy šu na řchcžepowžach palili tych, kiž njewērjachu tak, kaž žyrķej wucži. Bohu džak, šo je tón czař pschewinjeny. Na to waschuje řadny cžłowřķ k wěrje nje-pschindže. Tež je řchpruchami biblije husto njewērjožnyč njedobudžemy, dokelž jeje wērořcz woni tola njepōřnaju. Tu wořtanu nětk hiřchcže kaž něhdy řa řpyřtowaných najlēřřchi dopořas Jesuřowe řkutki a džimy nad cžłowřřřimi cželami a duřchemi. Š kelko nuřow je wón nam wupomhail! W kelko řtrachach je wón nař řwarnowail! Kelko modlitwow je wón nam wuřlyřchail! Bješ Jesuřa šmy my kaž šlepi, pschetož my njewidžimy pučž, po kotrymiž mamy hič. Wón haľle nam jón pořaže. Bješ njeho šmy my kaž křromi a njenamařamy mōž, pořtanecž s hrēřchow, ale wón cžini nař šlōřchřnyč, šylnych, wjeřelyč, k dobremu hotowyč. Jesuř bē a wořtanje tón, kiž pschincž mējēřche, a my nimamy na druřeho cžakacž. Bješ njeho šmy my hľuřchi. My drje pōřľuchamy na wabjenje šwėta, ale niž, hdyž Bože šłowo řcži, Boži Duch nař křosta; ale je Jesuř nam wutrobu dobył, pschewinyl, potom je šłowo teho Kņjeřa nam radořcz a mōž řa duřchu a dom. Bješ Jesuřa šmy my kaž morwi, duchownje morwi, morwi řa Boha nascheho Kņjeřa. Alle šmy my Jesuřa jako šwojeho Šbōžnika pōřnali a we wěrje pschiwřali, potom šo nowe žiwjenje řapocžnje w Jesuřowej mozy, dwělowanja šo pschewinu, tyřchnořcz a horjo nař runje kaž wjeřele a žohnowanje k Bohu wjedže, semja a řemřře řubľa a lōřchřny šwoju wāžnořcz řhubja a Jesuř je nam jene a wscho. Š dwělowanjow k wěrje wjedž a pomhail nam nasch Kņeř.

Šamjeň.

Wěra džěscza.

Bě wječor, pucž mje domoj wjedźišce,
Duž zusa holcška ke mni pschistupi,
Ta srudna proſba mje se bhljami:
„Ach bmlcže ſo a dom mje dowjedźcže!“

S tym ſa ruku mje pschimny ſ dowěru
A ſwojej rucžy ſa mnu wupſheſtrje:
„Sšym ſpróžna, duž mje domoj donjeſcže!“ —
ſa rad to džěcžo wſach ſej na ruku.

Sšo ke mni žatko tula džakownje,
A pokoj jemu ſ wóczkow ſwěcži ſo.
Tak njeſech ſabkudžene džěcžatko
ſa cžiſche dom do ruki maczerje.

„„Sšto rjekny mi we ſwojim pokoju,
Ty džěcžo, zuſemu ſo bližaze
Tak wěrypołne, měrne, dowěrne? —
Proj, kajtu wucžbu dawajch ſa duſchu?““ —

„Pſchimú ty tež Boha cžiſche ſa ruku,
Uócž ſ njemu ſo we wěrje, nadžiji!
Wón prawy pucž tu ženje njeſmyli:
S nim junu witaſch wěcžnu domišnu!“

K. A. Fiedleſ.

Móz Božeho ſłowa.

Sšyn a naſlědnik njebo ſararja Zliednera w Španiſkej, kiž je tam ewangelij je wſchej mozu přědował, bě raſ runje na katho-
ſkim pohrjebniſcžju w Madridže, jako tam cžělo wyſokého katho-
ſkeho wóywody pschinjeſechu, ſo bychu jo ſhowali. Se wſchej wulkej
pychu a ſwonkownej kraſnoſcžju ſo ſhowanje po kathoſkim waſchnju
wotmě. Tola nad wotewrjenym rowom a nad kaſchežom, do ſemje
puſchcženym, ſo jeno wſchomny kad ſ njeby ſbēhaſche; žane
ſłowcžko paſ ſo ſa troſcht abo nadžiju njepraſeſche. Duž mlody
Zliedner, kotremuž běſche tajkeho ſhowanja žel, ſ rowu pschistupi
a po ſpaniſkej rěcži pomatu a ſwjatocžnje to ſłowo rjekny: „ſa
ſhm to horjeſtawanje a to žiwjenje, ſchtóž do mnje wěri, tón budže
žiw, hačž runje wumrje.“

Něſchto dujow poſdžišcho ſlužobnik ſyna ſemrjeteho wóywody
ſ Zliedneraj pschindže. Žeho knjes ſo psches ſlužobnika da wo-
praſhecž, hačž je wón psched rowom to ſłowo praſil, kiž běſche taſ
rjane a troſchtne, ſo cžył jo jemu Zliedner napiſacž, dokelž ſebi
wón pscheje, ſo by wono na nanowy pomnik pschiſchlo.

Tajku móž ma jenicžke krótkke ſłowcžko ſwjateho piſma. D ſo
bychu tola ludžo bóle w ſwjatym piſmje cžitali!

Schaty a ſněh.

„Maſ džěch“, taſ powjeda naſhonjeny ſcheſcžijan, „won na
wjeſ, ſo bych tam ſnatu ſwójbu wopytał. Hdyž na ſahrodu ſtu-
pich, widžach tam ſchaty wiſaj, bēke kaž ſněh. ſa ſo nad tym
wjeſelach. Ma poł hodžiny bēch w domje nutſkach. Mjes tym
paſ bē ſo ſněha naſchlo a wſcho běſche ſ bēlym płaſchežom wozete.
Ma ſahrodže hiſcže ſchaty wiſachy, haj, ale ſchto bē ſo ſ nimi
ſtało? Že bēchu nětko ſwoju barbu ſhubite a bēchu bóle na žolcž.
Kaſ dha bē to móžno bylo? Schaty drje bēchu wſtałe, kajkež
bēchu byle, ale pschirunane ſ bēlym ſněhom bēchu wone nětko
žolke.“

Taſ je tež ſ naſchej wutrobu. Wty ſebi myſlimy, ſo je ta
ſama cžiſta a Bohu ſpodobna. Hdyž paſ ſo ſ Ahrjuſtowej ſwja-
toſcžju pschirunamy, dha pytnjemy, kaſ nječijičži my ſmy. Duž njeje

nicžo njetřebne, ſo my huſto ſ ſpowjedži a ſ Božemu bliđu ſhodžimy,
ſo bychmy ſo na wutrobje wucžićcž dali.

Sswěrnoſcž hačž do ſmjercže.

W ſpitalni měſta Bern 21 lětna ſlužobna Gilža Dübi, kiž běſche
ſo pschi wumožanju maſkeho džěscža wopaliła, na ſwoje rany wu-
mrje. Petroleumowa lampa běſche ſo na ſemju cžiſla a roſbuchla.
Macž je ſwojim džěscžom na měcže we płomjenjach ſtejeſche. Tole
ſlužobna wuhlada a do kuchiny pschibēža, hrabny to ſo palaze
džěcžo, njeſeſche jo won a haſcheſche jeho draſtu, na to njeledžbujo,
ſo ſo tež jejna draſta palicž pocža. To džěcžo je ſo ſmjercži
wuhlowało a je tu ſhwilu je wſcheho ſtracha; ta ſhrobla a ſwěrna
ſlužobnica je paſ wumoženje tuteho džěscža je ſwojim žiwjenjom
ſaplacžila.

Boža móž.

Bóh ſpěw je mój!
Wón cžini kraſne ſtutki,
A knježi ſam ra ſwěcže lutki,
We njeby ma ſtoł mozy ſwój.

Bóh ſwětloſcž je,
A dobra jeho rada,
Kaž ſlónzo ſo nam blyſcžči jeho hnada,
Wón je Bóh ſwěry, prawdoſcže.

Schto je a bē,
Haj, ſ morjom ſwět naſch žyly,
Wſcho ſnaje Bóh, a jeho ſtutkow ſyly
Šu psched nim wěcžnje ſjawne wſchē.

Schtož proſchu ja,
Schtož wutroba ſej žada.
To ſnaje wón; wón wē, hdyž duſcha trada,
A ſa nju ſtajnje pomoz ma.

Bóh džerži mje
A pomha mi ſe ſkeho,
Schto rodžu ja wo ſwět a kraſnoſcž jeho?
Mje hela nihdy njeſmēje!

Schto mi wjeſna žyrkej powjeda.

Se ſpiſow njeboh prof. D. Kaniga, Aulſchaniſkeho džěscža,
ſa jeho narodnu wogadu pschekožil R. w Halſchtrowje.

Huſto hiſcže psched moju duſchu mi luba wjeſna žyrkej
mojeje domišny ſe wſchēm ſwojim njeurjeknitym kuſlom ſtupi. Ta
mi hiſcže dženkja jeno w paradisu mojeho džěcžatſtwa njeleži, ale
žyly woprowdže w paradisu, wo kotrymž ſwjate piſmo powjeda.
So je tuto w ſapocžatku bylo a ſo bēſchtaj přenjej cžlowjekaj
w nim pod woczomaj ſwojeho ſtworicžela ſbožownje a ſbožnje
žiwaj, piſmo wobſwědcži; ſo tu napoſledku ſažo budže ſ rěku ži-
wjenja a ſe ſchtomami žiwjenja, piſmo tehorunja wobſwědcža; ſo
je jo Bóh tón knjes wot ſemje wſał a ſnano do njejeſ torhnył,
biblija nihdže njepraſi, jeno ſo je Bóh luby knjes Hadama a Žěwu
ſ paradisa jeju hrěcha dla wuhnał. Duž tu hiſcže je. Ale naſch
hrěch je wudowiny ſchlewjeſ na wſchu jeho kraſnoſcž wozel, ſo
jón njemóžemy ſ naſchimaj tupymaj woczomaj widžecž a je kraſnu
Božu ſtwórbu ſtonazu ſcžinił. Druhdy paſ ſchlewjeſ roſtorhnje a
ſlóncžna pruha ſ paradisa do ſchěreho wſchědneho ſwěta ſwěcži.

W tajkim ſwětle ſhubjeneho a psches Žesom Ahrjuſta ſo wró-
cžazeho paradisa ſwoju lubu ſturu wjeſnu žyrkej widžu, ſemſke

w njebieskim wobkřwětleńju, a widžu hebie kameho se schrybarjowymi hólzami, mojimi towaršchemi, mjes rowami na kěrchowje hanjecz. Šsmjercz ja nař niczego žalobneho njemějesche, pschetož ju nje- snajachmy a běchmy so swucžili, jej do blědeho woblicza hladacz, pschi khowanjach, hdyž jako schulste džěczi cžěta pschemodžachmy — kaschcz so mjenujz w tamnych cžabach halle do pusščezjenja do rowa samny.

Schula na kěrchowje ležesche, zyrkwi napscheczo. Psches wofna schulsteje stwy na rowy a zyrkej widžachmy, a s byrglow w zyrkwi, hdyž jenu njeđzelu kaž druhu w Božej službe njepobrachowachmy, na naschu schulu hladachmy. Zyrkej a schula běschtej tehdy hiščezje jene. Wot schule pucz do zyrkwi wjedzischje. Tež na tak mjeno- wanych polkřwjatych dnjach, kotrež tehdy hiščezje wobstejachy, běchmy s naschim lubym dostojnym wučerjom wschał w zyrkwi. Po Božej službe, kotraž psches hodžinu njetrajesche, mějachmy sašo schulu. To běsche pětna wučzba sa žiwjenje: Kemschi khowdžic njestombžcze! — a my smy naschu wěz tež nawukli a běchmy sa žiwjenje knano hiščezje lěpje pschihotowani, hacž nasche schulste džěczi wot dženzba s wulkej cžezju njetrěbneho wjedzenia.

Widžu swoju lubu zyrkej domach w křwěcškach blyščezju. To so jenož juntrócž sa lěto sta, w Božej nozy. To běsche wo- hebie křwjatoczna Boža služba, na kotruž so mlodži a stari psches zyle lěto wješelachy. W schtyrjoch, hdyž wječzorne křmėrki padachy, swonty přeni ras jaswonichy, w pjeczich, hdyž běsche hižom nóz pschilhadžala, druzi ras. Na puczach wot schěpnacze tu safaro- wanych wšow žiwjenje nasto. Běchu tež pucze polne hlubokeho kněha, kemschikhodžerjo so tola pscheczischczachy, a lětachy tež kně- howne mjetele s njebieske dele, cžim wješelšchi běsche kemschikhob. W zyrkwi buchy křětwon a křwěz wewlawach a na schtyrjoch křubjach sašwěczene. Hdyž potom swonty w schesčich saklincžachy, běsche zyrkej hižom do poslednjeho městna napjelnjena. Byrgle se wschěmi hloškami sapoczinachy a wošada spěwasche: „Sa s njebieske dele pschindu k wam.“ Hdyž so teho dopomnju, mi pschezo hiščezje křylšy cžisteje wješelšcze do starych woczkwow stupja. A pschindže hodžina Božej nozy — tu hodžinu křym hiščezje pschezo sa hebie khowal a ju w swojej studowanškej stwje sa hebie kameho křwje- cžil — křym hebi křwoje stare křerbste, wot křwojeho njeboh nana namrěte spěwaske, s kotrychž křym jako hólz w Božej nozy spěwal, wsal a to „ja s njebieske dele pschindu k wam“ hebi saspewał. Potom so w duchu sjednočeny cžuju s telko druzimi lubymi, kiž Božu nóz nětk horkach křwječza — a tych bywa kóžde lěto wjazy —, a s někotrymkřuli lubym s dnjow mlodnych lět — a tych bywa kóžde lěto mjenje — a ja křoshmj a sacžuwam něšto wo tym, cžehož so w tšeczim artiklu wusnawamy: shromadžišnu křwjatych.

Křudobne došč běsche wobkřwětleńje, ale ženje mi njeje křwětkoň sašo tak křwěcžil, kaž schkěncžany křwětkoň wysche dary se křwojimi schtyriadwazhczji křwěcškami. Nawoł praji w liščezje na Šilippischy wo schesčijianach, so so jako křwěz na křwěcze křwěcža. W dopom- njenju na Božu nóz mojeje lubeje zyrkwi domach někotružkřuli křwězju Šesom Křhřsta wjekele so křwěcžic widžu. Běchu jich wjele, kiž běchu po tym žiwi, schtož spěwachy:

„To wěcžne křwětko schadža tam,
Sjewi nowu křwětkošcz nam,
Tež w nozy jaknje křwěczi so
A da nam Bože džěcžatko.
Křrieleis.

Dwě křwětkej hodownej křwězju, psches křwětko Božeho džěscža w kolebzy sašwěczenej, stej mi wošebje njepomnitej, mój drohi nan na klězhy a nasch stary luby kantor na byrglach, wobaj předa- rzej teho křwětko, kóždy na křwoje waschnje a we křwojim sastojństwie. Mi so sda, nasche lojowe křwěcžki na křwětkonje mohle tež hasnycz, bchmy hiščezje pschezo křwětko došč měli. —

Schto mi wješna zyrkej powjeda? Pschi naschim bėhanju mjes rowami hólzowej woczki na drjewjany křchiz se křotym hadom jako pnycho abo snamjom padnyšchtej. Tón so hólzej lubjesche a w nim so lósch hibašche, jón wobšedžicž; myšl na křoteho hada s nim do loža džěsche a s nim wotuczi. Po schuli wón samlutki k tamnemu křchizej džěsche, hebi křwojeho hada wobhlada a spyta, hacž njeby so dał hibnycz. Had so na křwojim křchizu hibašche; hólz so stróži a cžetny. Ale žadanje po křotym hadu křobu bėžesche a hólza psches zylly džěń njepuschczji; had bu jemu pschezo křoczischy. Na druzim dnju sašo hada hibašche a tón so hiščezje bóle w jeho tšchepotazej ruzny hiba. Hólz cžuje, kaš so sacžerwjeni a hnydom dom bėži. Ale lósch po hadze sašo křobu bėžesche a bu pschezo wjetšchi. Had, tón had, chyzł jón drje mēcz — ale! Škóncžuje bu lósch mōznišchi dnyli warnowazy hlōš křwědomnja. We wječzornych křmėrčach hólz se křchizej dobėža, křoteho hada wottorchny a jeho doma mjes křwojimi druzimi wėzami křhowna. Nětko mējesche hada. Ale bėda, w nozy so jemu wo křchizu džijesche, kotryž žaneho hada wjazy njemějesche, a křchiz so hibašche a k jeho ložu pschischedschi hebi křwojeho hada žadašche. To so tež druhu nóz sta, had bu wohniwy a hólza palešche; rjany wón bė, ale bėsche tež křy, a tak husto hacž hebi hólz křwojeho hada wobhlada, bu cžerwjeny a wu- troba jemu hacž do schije křapashche. S jeho mērom bė nimo, do- niž jedny wječzor s hadom se křchizej dobėža a jeho sašo na jeho městno pschicžini. Nětko mējesche křchiz křwojeho hada sašo a hólz křwój pokoj. Tehdy je hólz Šakubome křlowo, kotrež bė w schuli wulnył, křoshmił a naschonił: „Njech žadny, hdyž budže spytowany, njerjeknje: Sa budu wot Boha spytowany. Pschetož Wóh njeje spytowač k křemu a wón niłoho njespytuje; ale kóždy budže spyto- wany, hdyž wón sam wot křwojeho lóschta budže cžehnjeny a wa- bjeny. Potom hdyž tón lósch je podjal, porodži hřech; hřech pał, hdyž je dofonjany, porodži křmjercz.“

Dyrbjalo sa wučerja wopravdže pscheczežke bycz, w schuli wo hřechu rěczecz? Njedyrbjalo džěcžaza dušcha wopravdže žaneho křoshmjjenja sa hřech mēcz? Tón tola jako stare herbstwo wot Šadama kem tež w džěcžazej dušchi tčji a křwědomnje rěczi, war- nuje a křosta. Nasch wučer wo hřechu psched křwojimi džěcžimi rěczecz wjedzesche, dokelž mējesche a snajesche hřěschnikow Šbóžnika, a njemějachmy sacžucze, jako by schto wě wo cžim rěczal — a njebė žadny wyschšchi wučer a njebė žanu pādagogiku studował. —

Čuba, stara, wješna zyrkej w domišnje, budž tyžaz křócž po- strowjena!

Wschelake s bliska a s daloka.

— Křjes farat em. Šyřora w Biskopizach chze naschemu křerbštemu lutherštemu knihownemu towarštwu rjanu historisku na- božnu knihu podacz, kotraž budže so w nowym lěcze cžischczecz. Nasch křerbški lud budže jemu, kiž je nam hižom wjele rjanych knihow napižal, wutrobnje džakowny.

— Lěto se kónzej džje; schtož hiščezje křerbšku protyku nima, njech hebi ju bōrny wobstara. Do křerbškeho doma křuschcha křerbška protyka. Wona je dostacz we wschitkich pschedawarňjach Serb. Nowinow.

— Danszy duchowni w Schleswigu so na tamnu provinzialnu synodu proštwu pižali, so by so w danskich wošadach jich rěcz tež w ludowych schulach wučžika. Tajta proštwu by tež sa pruske křerbške wošady trěbna byla.

Š Drazdjan. Šańdženu njeđzelu mějachmy tu derje wopy- tane křerbške kemschenje w křchiznej zyrkwi. Špowjednych bu 146 nalicženyh. Přėdowanje džeržesche nam k. farat Wřóřal s Pro- džischczja, špowjednu wučžbu k. farat Domaschla s Budestez.